

Kærlighed ved Koffet.

Drama i 2 Akter, 50 Scener, udført af
danske Skuespillere.

En Episode fra Rokokoperioden.

PERSONERNE:

*Kongen.
Dronningen.
Statsministeren.
Greven.
Oberst von K.
Kammertjeneren.
Kammerjomfruen.
Dommeren.
Fangevogteren.
Beddelen.*

*Hoffolk, Dommere, Tjenere,
Grenaderer, Bønder, osv.*

Optaget af

Filmfabrikken „Skandinavien“,
(Søren Nielsen) København

AFDELINGER

1 Efter et Taffel.	26 Det store Opgør.
2 Den sindssyge Monark.	27 Irettesættelser.
3 Parodien paa Fyrsteværdigheden.	28 Hos Ministeren.
4 Efter Orgiet.	29 Nættet spinder sig sammen.
5 Magtens Herre.	30 Hos Dronningen.
6 Et Møde i Parken.	31 De Sammensvornes Kabaler.
7 Forholdet røbet.	32 De lykkeligt Ubekymrede.
8 En Overrumpling.	33 Troløse Bundsforvandre.
9 Den lille Prinsesse.	34 En List.
10 Idyl i Parken.	35 De Sammensvorne og Kongen.
11 De Sammensvorne.	36 Overrumplingen.
12 Onde Anslag.	37 En upaaagtet Advarsel.
13 Ved Slotskanalen.	38 Arrestationen.
14 Æventyr og Virkelighed.	39 Øje for Øje.
15 Bønderne.	40 Magten brudt.
16 Det sorgløse Par.	41 »Sejren er vor!«
17 Ad de stille Kanaler.	42 Nederlagets tunge Gang.
18 Brændende Ord.	43 Vanære og Forsmædelse.
19 En Elskovsdrøm.	44 Forvist fra Hoffet.
20 Sorgløse Timer.	45 Forhøret.
21 Kammerjomfruen underkøbes.	46 Grevens Fald.
22 I Buegangene.	47 Dommen afsiges.
23 Anslaget.	48 Den sidste Vandring.
24 Til Hest.	49 Tunge Minder.
25 Kongens Harme.	50 Sorgens sidste Budskab.

Statsministeren.

DER var engang en Konge og en Dronning, de vare saa unge, saa unge — og dog elskede de ikke hinanden, men deres Giftermaal var sluttet paa Grund af Statsformaal og Kærligheden var udelukket. Kongen fandt Glæde og Adspredelse paa Steder, der var en Monark uværdige, og den stakkels Dronnings lyse Sind forbitredes mere og mere.

Tilsidst var Kongen hverken sig selv eller sine Handlinger mægtig, hans Aand formørkedes — og Dronningens Lyst til

Etter et Taffel.

Den lille Prinsesse.

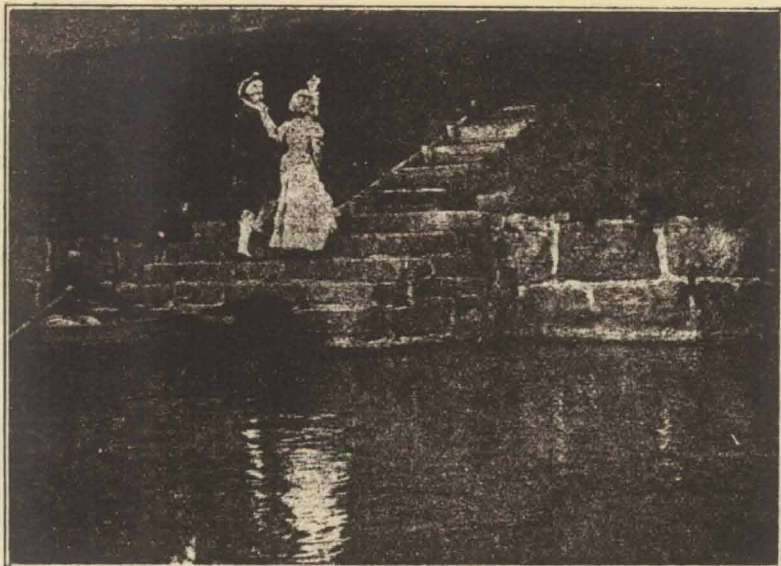

Magtens Herre.

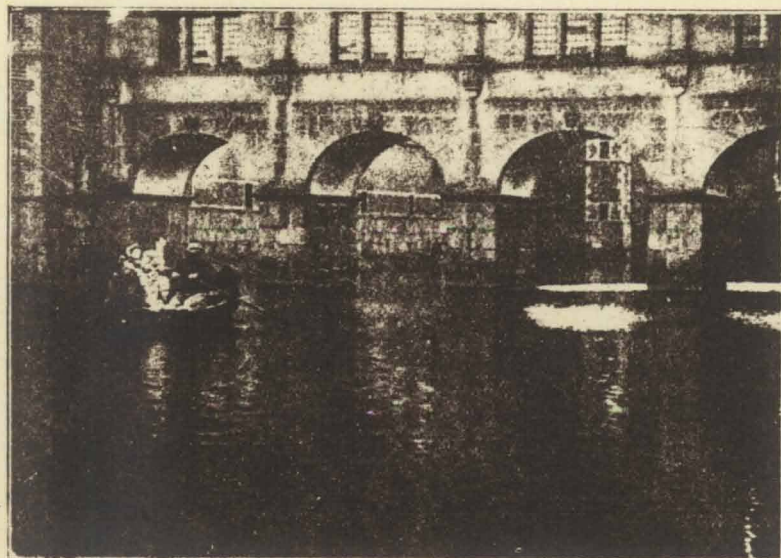
Livet og Lyset voksede, jo stærkere, hendes Gemal sank ned i Vanviddets Mørke.

Men Statens Tøjler blev givet til en Mand, der kæmpede sig op fra smaa Kaar til Pladsen ved Kongens højre Haand og den unge, stolte Statsminister kastede sin Kærlighed paa Dronningen; ømt og ærbødigt nærmede han sig den Stjerne, der skulde straae saa skønt, men ak, saa kortvarigt paa hans Lykkes Himmel. — Medlidenheden med den unge Dronning havde fremkaldt denne ydmyge Kærlighed.

Og ubekymret om Hoffets Rænker, om de talrige Rygtesmede og Misunderes Spil sværmer de to Unge; — hvis de stille Kana-

Ved Slotskanalen.

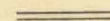

Æventyr og Virkelighed.

Oberst von K.***

ler kunde fortælle, eller de zirligt klippede Taxhække vilde tale — — men de tier om alle de lønlige Ord, der dengang hviskedes og taltes. — Og Træernes høje Kroner suser Glemselens Melodi.

Men den lykkelige Drøm faar Ende. — Under de zirlige Ord

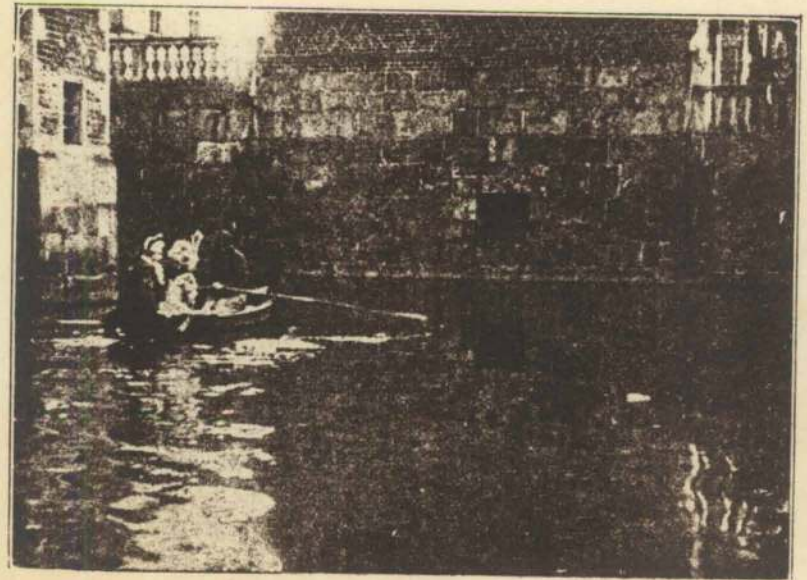

Kammerjomfruen.

og Lader skjulef Hoffets Herrer og Damer den argeste List, og den brutale Oberst von K., der hader Statsministeren, sværger en dyr Ed paa, at denne skal styrtes, koste hvad det vil. — Kongen gøres opmærksom paa Forholdet mellem Dronningen og Ministeren. Kongen gaar i Rette med Dronningen og lader sig af Hoffet forlede til en skarpere Adfærd imod Statsministeren, der nok mærker, at han er falden i Unaade. Han lytter dog ikke til

Det sorgløse Par.

Ad de stille Kanaler.

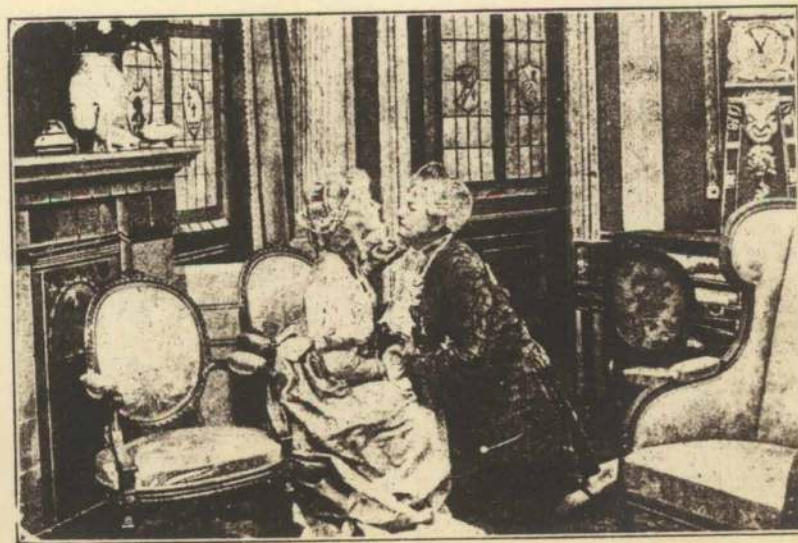
Brændende Ord.

En Elskovsdrøm.

Hos Dronningen.

De lykkelige ubekymrede. i

Forvist fra Hoffet.

de advarende Røster, der formaner ham til at vise Forsigtighed, og hans dristige Forhold til Dronningen er snart i Allemands Munde.

En Nat vækkes Kongen ublidt op fra sin Søvn. Det er de Sammensvorne, der fordrer hans Underskrift paa et Dokument, hvorved Ministeren og dennes Ven, den unge, livsglade Grev ***, anklages for Majestætsfornærmelse — kort sagt et Arrestdekret. Kongen underskriver halvt i Vildelse og Angst — knapt nok anende, hvorom Sagen drejer sig.

Dronningen forvises til en fjærn Provins.

Grevens Fald.

Efter de glade Festers Tid, da Dansen gik over de ravlede Gulve under Kærternes funklende Skin, fra de salige Idyller à la Watteau under Løvets skyggende Hang, gaar Turen nu til de skumle Fængsler — uhyggelige Rum, hvor Øjet kun møder de skimlede og fugtige Vægge, og Øret kun fornemmer Slutterens plumpe Trin.

Saa høj en Stjerne — saa dyb en Fornedrelse formaar Statsministeren næppe at bære. — Den ene Dag i sin Elskedes Arme, den næste brutalt fornedret, kastet i det usleste af alle Fangehuller, Landet ejer.

Dommen afsiges.

Og saa den sidste Vandring efter Domfældelsen, der ikke kunde være tvivlsom — Vandringen mod Skafottet, medens hadefulde Fjender og troløse Venner triumferer. —

Frederik den Store har engang sagt: »Gud bevare mig for mine Venner.« Statsministeren maa nu sande den kloge Monarks Ord.

En kort Bøn — Øksen hviner i Luften — og det sidste Kapitel er slut, den sidste Scene spillet i Rokotidens store Drama. Den mægtige Mand er uskadeliggjort, Hofsnogene har vundet Spillet. —

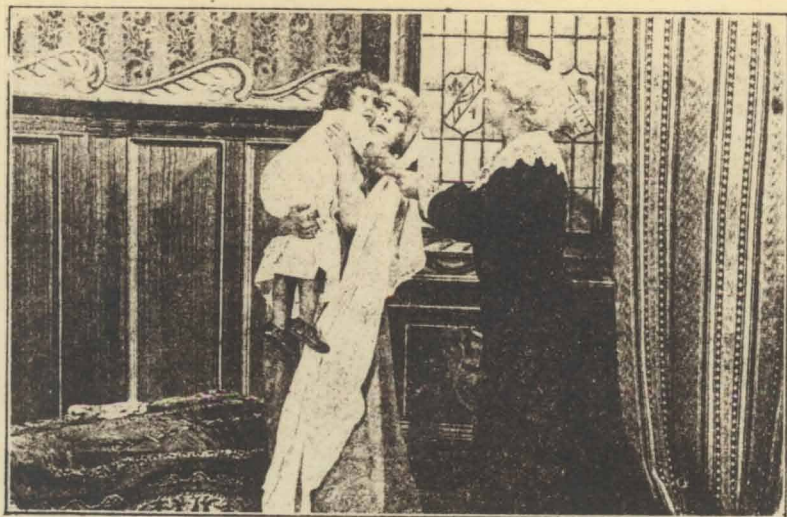

Den sidste Vandring.

Og Dagen efter rasler Silken atter i de løvrige Alléer, mellem de stive Hække — der hviskes og tiskes — men i Dag bøjes alle Hoveder for en ny Stormægtighed — den stytede Yndling har kun Glemselen til Mindesten. — Galgen, hvorpaa Resterne af hans afsjælede Legeme hænger til Pris for alle Ravne, — det er det Mindesmærke, Landet har rejst ham. — —

Men i det fjærne græder en ensom Kvinde Mindets hede og tunge Taarer.

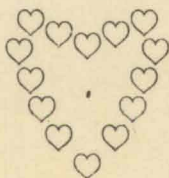
Kronen sønderknust — men det fik være; Ære og Magt kun

Sorgens sidste Budskab.

en Saga — ogsaa dette kan bæres; men hin Mands Skæbne — han, den eneste, der hviskede hende de kærlige Ord i Øret, som hendes unge Hjærte attraaed^e — hans Vanære og Død forfølger hende som onde Drømmesyner hele hendes Liv.

— Stakkels Barn, stakkels forglemte Dronning, forladt af alle — kun ikke af Gud.

8102

Stærkighed ved Høffet.

Officin: Biorama.

Skansen

Stenense	-----	Edvard Jacobsen
Caroline Mathilde	-----	Lijnd Greutz Hindborg
Kong Christian VII	-----	Edith Petersen
Ernst Brandt	-----	Charles Loras
		Alfred Njoge
		Ernst Brandt

J. Tom Nielsen + Jørgen Hind

viddets Mørke.

811
Kamppe Bioramen - Biorama 16 Oktober 1912

3102

Kærlighed ved Høffet.

Officin: Biorama.

Skinner

Statsministeren.

DER var en Gang en Fyrste og en Fyrstinde, de var saa unge, saa unge, og dog elskede de ikke hinanden. Deres Giftermaal var sluttet paa Grund af Statsformaal, og Kærligheden var udelukket. Fyrsten fandt sin Glæde paa Steder, der var ham uværdige — den stakkels Fyrstindes Sind forbitredes mere og mere.

Til sidst var Fyrsten hverken sig selv eller sine Handlinger bevidst, hans Aand formørkedes — og Fyrstindens Lyst til Lyset og Livet voksede, jo stærkere hendes Gemal sank ned i Vanviddets Mørke.

Slasker 75-817

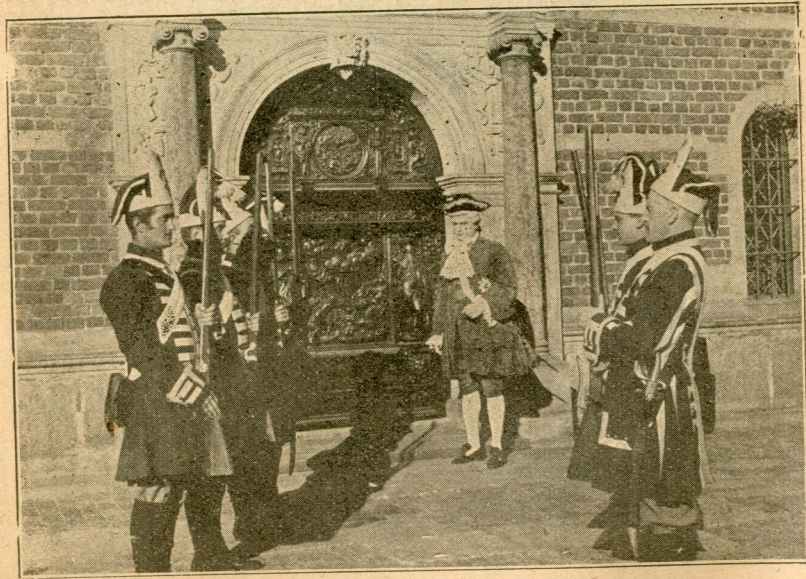
817
Børn Børnen - Biorama 16 Oktober 1912

Efter et Taffel.

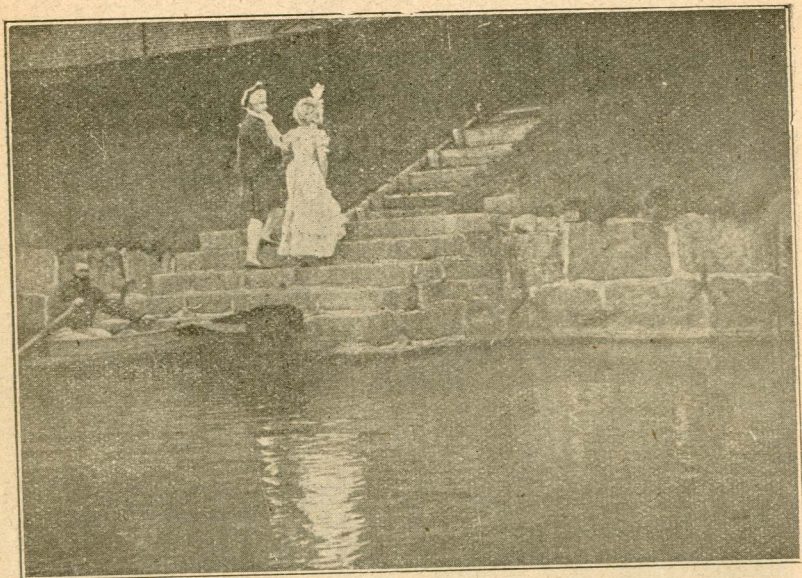
Den lille Fystinde.

Magtens Herre.

Men Statens Tøjler blev givet til en Mand, der kæmpede sig op fra smaa Kaar til Pladsen ved Fyrstens højre Haand, og den unge, stolte Statsminister kastede sin Kærlighed paa Fystinden; ømt og ærbødigt nærmede han sig den Stjerne, der skulde straale saa skønt, men ak, saa kortvarig paa hans Lykkes Himmel. — Medlidenheden med den unge Fyrstinde havde fremkaldt denne ydmyge Kærlighed.

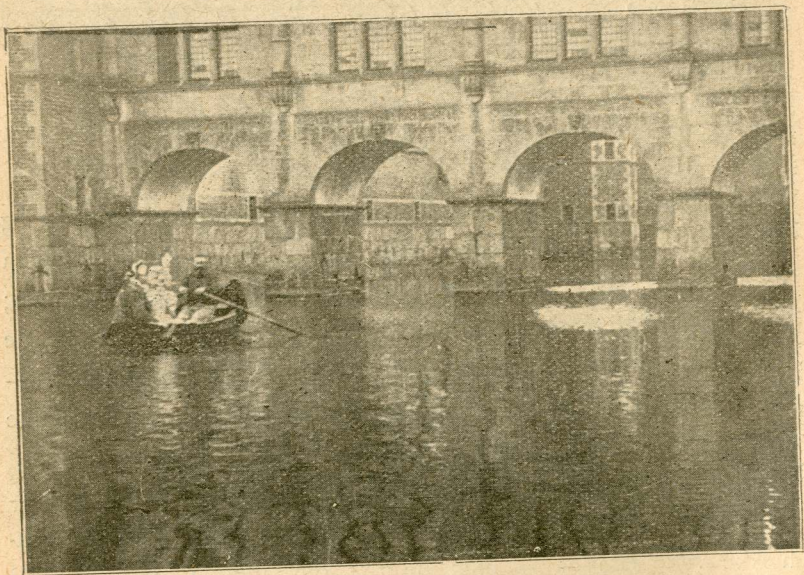
Og ubekymret om Hoffets Rænker sværmer de to Unge — hvis de stille Kanaler kunde fortælle eller de zirligt klippede Taxhække vilde tale — — men de tier om alle de lønlige Sukke

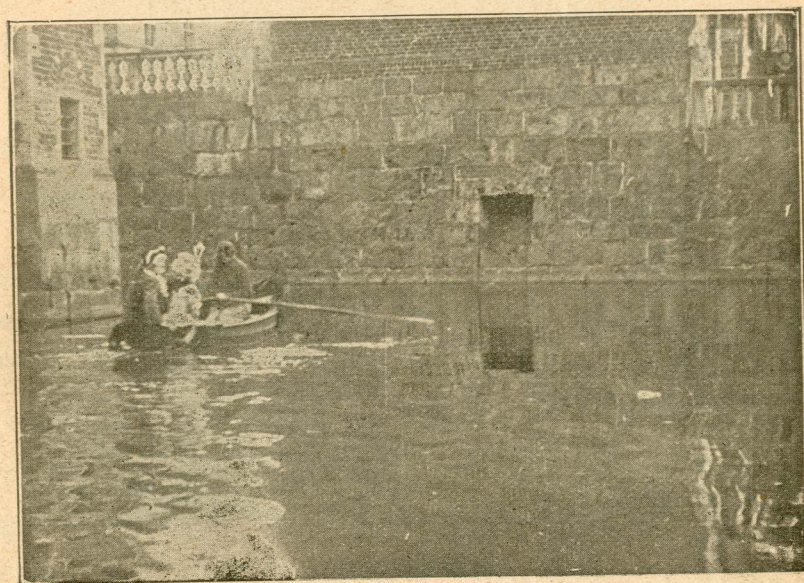
Ved Slotskanalen.

Det sorgløse Par.

Æventyr og Virkelighed.

Ad de stille Kanaler.

Brændende Ord.

En Elskovsdrøm.

Oberst Schlentz.

og Ord. — Træernes høje Kroner suser Glemselens Melodi. —
Aarene ruller. — — Forbi! Forbi! —

Men den lykkelige Drøm faar Ende. Under de zirlige Ord og
Lader skjuler Hoffets Herrer og Damer den argeste List, og den
brutale Oberst Schlentz, der hader Statsministeren fra gammel

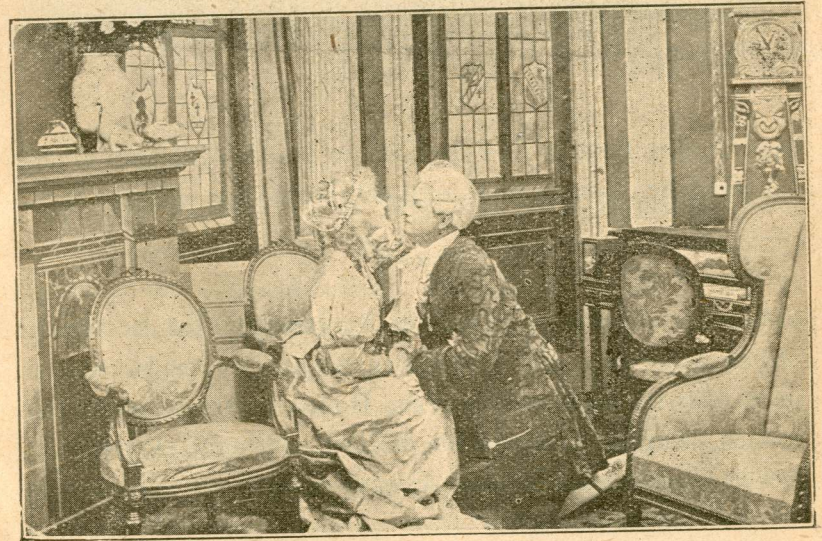
Kammerjomfruen.

Tid, sværger en dyr Ed paa, at denne skal styrtes, koste hvad det vil. — Fyrsten gøres opmærksom paa Forholdet mellem Statsministeren og hans Gemalinde.

Fyrsten gaar i Rette med sin Hustru og lader sig af Hoffet forlede til en skarpere Adfærd mod Statsministeren, der nok mærker, at han er falden i Unaade. Han lytter dog ikke til de advarende Røster, der formaner ham til at vise Forsigtighed;

Hos Fyrstinden.

De lykkelige ubekymrede.

Forvist fra Hoffet.

hans dristige Forhold til Fyrstinden er snart i Allemands Munde og særlig Bønderne forarges over den hovmodige og stolte Mand.

Ved Konspiration og allehaande Kunstgreb lykkes det omsider Oberst Schlentz at faa udvirket en Arrestordre imod Statsministeren, der sammen med sin Ven, Hoffets maitre de plaisir, Vicomten, fængsles en Nat, hvor de intet ondt aner. Fra den larmende Glæde kastes de ind i Fængslets Nat

Statsministerens Faid.

De glade Festers Tid, da Dansen gik over de tavlede Gulve under Kærternes funklende Skin, fra de salige Idyller a la Watteau under Løvet's skyggende Hang, gaar Turen nu til de skumle Fængler — uhyggelige Rum, hvor Øjet kun møder de skumle fugtige Vægge og Øret kun fornemmer Slutterens plumpe Trin.

Saa høj en Stjerne — saa dyb en Fornedrelse formaar Statsministeren næppe at bære. Den ene Dag paa Magtens Tinde, den næste kastet i det usleste Fangehul, som Landet ejer.

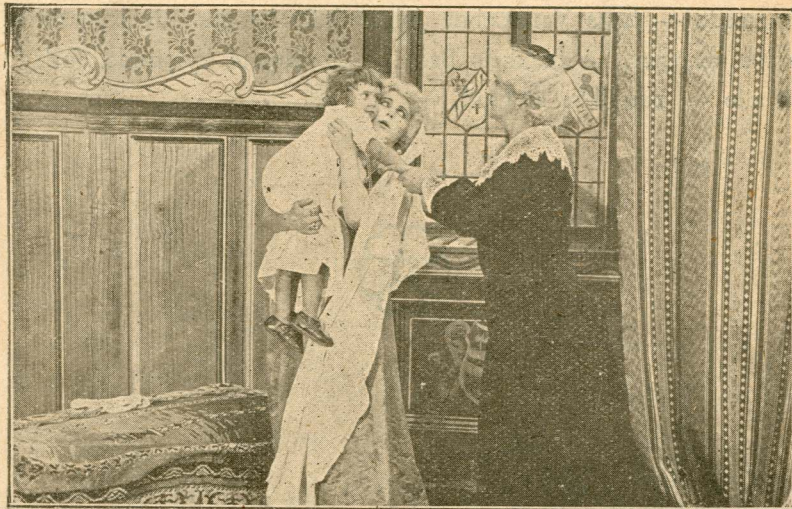
Og saa den sidste Vandring imod Skafottet, medens skadefro Fjender triumferer. — Frederik den Store har sagt: »Gud bevare

Dommen afsiges.

mig for mine Venner«. — Statsministeren maa sande disse Ord — alle vender den mægtige Mand Ryggen og hans forhenværende usle Smigrere er nu hans bitreste Fjender.

En kort Bøn — Øksen hviner i Luften og det sidste Kapitel er slut. Den mægtige Mand er tilintetgjort. Schlentz og de elendige Hofsnoge har vundet deres Spil. Fystinden forvises fra Fyrstens Riger og Lande.

Sorgens sidste Budskab.

Dagen efter rasler Silken atter i de løvrige Alléer. Statsministerens Død er en aimabel Grund til Konversation og i Dag bøjes Hovederne for en ny Stormægtighed. — Den styrtede Yndling har nu kun Glemslen til Mindesten — og Galgen, hvor Ravnflokkens kredser om hans Lig.

Men i det fjærne græder en ensom Kvinde Mindets hede og tunge Taarer. Kronen sønderknust — det fik saa være, Æren og

Magten kun en Saga — ogsaa dette kan bæres — men hin Mands Skæbne, hvem Ulykke og Vanære ramte — han, den eneste, der hviskede de kærlige Ord, som hendes unge Hjerter attraaede — hans Vanskæbne følger hele hendes Liv som onde Drømmesyner. — Stakkels Barn! — forglemte Fyrstinde, forladt af alle — kun ikke af Gud. —

Struense
Caroline Mathilde
Kong Chr. 5
samt Charles Løvaas, Alfred Kjøge.

Edward Jacobsen
Sigrid Creutz Hindborg
Elith Petersen